

U KADRU

Gost FEST-a nemački režiser Hans Štajnhler Negativac kojeg ćete zavoleti

Čitav ciklus nemačkih filmova koji će biti prikazni na ovogodišnjem FEST-u dobio je naziv po filmu našeg gosta Hansa Štajnhlera i njegovog filma «Zimsko putovanje». Na današnjoj konferenciji za novinare predstavio svoj film zajedno sa glumicom Sibel Kekili i glumcem Jožefom Bilbihlerom. Činjenicu da je za naziv ciklusa «Nemačko putovanje» inspiraciju dao naziv njegovog filma, Hans Štajnhler ovako komentariše:

- Zaista mi je drago zbog toga, jer je film «Zimsko putovanje» neka vrsta nemačkog putovanja. Ako neko pomisli da je neobičan, to je zbog toga što on ne liči na filmove kakve nas uče da snimamo u filmskim školama. Taj film stoji sam, ne samo zbog toga, nego i zbog svog glavnog junaka, negativca. Tog čoveka ćete zavoleti na kraju, bez obzira na to što ga mrzite tokom čitavog filma.

Film « Zimsko putovanje » je moj drugi igrani film. U oba filma igrao je Jožef Birbihler, jer sa njim imam zaista odlično iskustvo i znam čitavu istoriju tog uznemirujućeg čoveka. Rad sa Jožefom može da bude zadovoljstvo, ali i pakao. Zna li u čemu smo najbolji? Umemo jedan drugog da povredimo. Znamo slabosti jedan drugom, i nije baš uvek lako raditi sa njim. On je vrsta glumca koji pre svega voli svoj posao, ali i čovek koji ne sluša baš najbolje. Ima glumaca koji se mesecima pripremaju za svoje uloge, on to ne mora da čini. Ako prihvati neki posao, on to ne radi zato što mora nego zbog toga što zaista želi da igra ulogu koja mu je ponuđena.

Osnivač
festivala

Beograd
www.beograd.org.rs

Generalni
sponzor

UNIQA
Osiguranje nove generacije

NOKIA
Nseries

ПОШТА

ПОЛИТИКА

RENAULT

AIR FRANCE

MentalHealth

ELLE

Lisa

Story

COŠKOPOLITAN

AVALA

Glumica Sibel Kekili, gošća 35. FEST-a

Kao kod kuće

Sibel Kekili upoznali smo pre tri godine, kada je odmah po završetku Festivala u Berlinu došla u Beograd sa ekipom filma "Glavom kroz zid", režisera Fatiha Akina. U Beograd dolazi sa svojom drugom filmskom ulogom u filmu "Zimsko putovanje":

- Bila sam u Beogradu pre tri godine, neposredno po završetku Festivala u Berlinu, gde je film Fatiha Akina dobio nagradu Zlatni medved. Volim Beograd i obožavam FEST. Osećam se kao kod kuće. Turci i Srbi su slični, čak i isti. vole život, uživaju u hrani...Bila sam na mnogim festivalima posle tog boravka u Beogradu, ali ovde navise volim da dođem ovde. Imam utusak da sam došla u posetu svojoj porodici posle duže vremena. Svi se brinu o meni, osećam se kao kod kuće.

Šta se u vašem životu promenilo za te tri godine?

- Mnogo toga. Proputovala sam ceo svet i upoznala mnogo ljudi. Uloga u filmu Fatiha Akina je bila moja prva filmska uloga. Film koji će biti prikazan na 35. FEST-u moja je druga uloga u životu i radujem se što će i taj film videti beogradska publika. Nije baš uobičajena praksa da posle druge filmske uloge u životu budete prisutni na međunarodnom festivalu.

Možete li da mi kažete nešto o Vašoj ulozi u filmu "Zimsko putovanje", da možda uporedite uloge koje ste tumačili?

- Uloga koju tumačim u filmu "Zimsko putovanje" je potpuno drugačija od one koju sam tumačila u filmu "Glavom kroz zid". Tumačim glavnu žensku ulogu, ali se radnja filma vrti oko glavnog junaka, a ne oko mene. Priča je o čoveku, a ne o ženi. Igram ženu koja je glasna, koja voli život itd. Ona je sušta suprotnostmojoj predhodnoj ulozi, skoro da i ne progovaram. Ako bi smo moje uloge u ova dva filma poredili uloga u filmu "Glavom kroz zid" onda bi ona bila pank i rok end rol muzika, dok je uloga u filmu "Zimsko putovanje" je klasična muzika.

JOZEF BIRBIHLER: U drugom stanju

- U filmu «Zimsko putovanje» igram bolesnog čoveka. Kolerika. Suprotnost tom karakteru je njegovo drugo «drugo stanje», povučen i depresivan čovek. Rad sa Hansom je bio divan. Imamo malo čudan odnos, kao da smo muž i žena. Naravno, kao reditelj filma on je dobio ulogu muža, ja sam ga samo slušao. Bilo je zadovoljstvo raditi sa njim.

Afrički rekvijem jednog Nemca

Šezdesetogodišnji Franc Breniger je uspešan u svom poslu, živi sa suprugom, ima dvoje odrasle dece. On je, međutim, manično-depresivan, neotesan, prepun mržnje prema okolini. Ne voli ni rođenu decu, zanemaruje ženu, posećuje prostitutke, kocka se. Taj porok mu i dolazi glave. Prokockao je čitavo bogatstvo, čak i novac koji je odvojio da plati operaciju očiju svojoj ženi koja je izgubila vid. Da stvar bude još gora očajni Breniger biva uvučen u opasan dil sa sumnjivim kenijjskim biznismenom koji mu uz obećanje velike zarade izvlači novac na ime depozita i nalaže mu ga da ga stavi na račun afričke banke. Ali, umesto očekivanog posla on od svojih partnera dobija nove zahteve. U pitanju je razrađena prevara i nemačka policija ističe da je nemoćna. Breniger se ne predaje. Odlučan je da povрати pare i toj nameri odlazi u Najrobi, na svoj put bez povratka...

Reč scenariste Martina Rauhausa:

- Na početku su bila moja lična sećanja. Nalik Brenigeru i moj otac je bio trgovac. Odatle je počeo moj najličniji scenario koji sam do sada napisao. On, moj otac, je takođe bio u svojim srednjem dobu kada se posle niz godina uspeha u poslu obreo na vrhu društvene lestvice. Ali, najjednom više nije uspevao da se ponaša na način na koji se to očekuje od uglednih ljudi. Svi mi imamo periode u životu kada se osećamo utučeno, odbačeno, pa možda se čak i kada se obremo u najernjem očaju. Ali u civilizaciji u kojoj živimo nema mesta za ljude koji neprestano obigravaju između tih faza. Ona nije mesto za ljude poput Brenigera, važnim ljudima koji su pomogli da se Nemačka izgradi iz ruševina II svetskog rata, ali koji su izgubili ravnotežu i više nisu u stanju da funkcionišu kako to od njih očekuje društvo.

Reč režisera Hansa Štajbihlera:

- Od prve stranice ovog scenarija osećao sam da je reč o osobi koja zrači snažnom energijom, posebno u svojim brojnim protivrečnostima. Gledalac je prinuđen da se slaže sa tom osobom i da istovremeno bude u stanju da saoseća sa njom u svakoj situaciji. Muzika Franca Šuberta ima veoma važno mesto u ovom filmu. Ona je kao neka podzemna struja energije koja daje život filmu od samog njegovog početka iako se prva numera čuje realitvno kasno u filmu. Šubertovo „Zimsko putovanje” je u potpunosti motiv ovoga filma, a to je zapravo priča o iskupljenju. Naš junak je čovek neispunjenog sna da bude pevač. On je veoma dugo potiskivao svoje snove i želje. U kolima je čuo „Zimsko putovanje” i rekao je sebi da i on mora da krene putem s koga se niko nije vratio. Ali kod kuće sluša rok-muziku i urla kako je Šubert šupak! Na isti način se obraća i svojoj deci. Ali, reč je o samoobmani. U realnosti, on je odavno na tom putovanju...

Reč Hane Šigule:

- Kada biram neku ulogu u scenariju tražim za mnogim stvarima. Da li me lik oplemenjuje? Da li bi volela da upoznam ženu koju igram? Ipak, presuđuje to da li mi priča drži pažnju do kraja. Ako je tako, pošto sve pročitam, ostavljam to po strani nekoliko dana. Ovaj scenario je bio jedan od onih koje ne ispuštate iz ruke i koji vam do kraja drže pažnju, koji naprosto želite da radite. Nije zahtevao neke posebne pripreme, mada ih ja nikada i ne izvodim, osim u slučaju „Lili Marlen” kada sam pročitala mnoštvo materijala iz nacističkog perioda. Ovo je jedan od onih slučajeva kada vam se čini da je sve potaman i da jedva čekate da se prepustite priči i kolegama s kojima treba da saradujete...

Film «Mrtva priroda», režisera Đa Džang Ke

Portret običnih i jednostavnih ljudi

Đa Džang Ke, režiser filma koji je osvojio Zlatnog lava za najbolji film Venecijanskog filmskog festivala, smatra da je razlog zbog kog je osvojio nagradu to što je žiri u filmu “Mrtva priroda” uvideo sposobnost Kineza da preuzmu inicijativu u svojim životima. Ljudi koji su bili u žiriju rekli su da su videli kolika je sposobnost Kineza da stupe u akciju, da su uvideli njihovo umeće da kontrolišu svoj život uprkos problemima i teškoćama, kaže režiser filma i dodaje:

- Takođe su rekli da ih je film uverio u osećaj za neposrednu komunikaciju i da je pokazao svu složenost ljudske prirode kroz jednostavan kadar. “Mrtva priroda” prati dva razdvojena para koji se ponovo sreću u gradu Fengdi, smeštenom na reci Jang Ce.

Režiser filma je iskusan u snimanju i dokumentarnom portretisanju kako odličnih ljudi tako i onih odbačenih koji žive u gradovima i selima. To je bila uloga lopova u filmu “Džeparoš”, mladog glumca u “Platformi”, ostavljena deca u “Nepoznatim zadovoljstvima” i putujući radnici u filmu “Svet”.

Film “Mrtva priroda” se bavi upravo temama koje režisera najviše zaminaju. To su obični životi koji vode obični ljudi u savremenoj Kini. Kako god, likovi u filmu su mnogo usmereniji u ostvarivanju svojih želja za razliku od likova iz njegovih prethodnih filmova koji su mnogo više sprečeni. Ceo film govori o pravljenju izbora. Glavni likovi su dosegli svoju slobodu i dostojanstvo donoseći odluke koje se tiču ljubavi. U istoriji kineskog filma samo je Đang Jimou, vodeći reditelj takozvane “Pete generacije” kineskih reditelja osvojio Zlatnog lava za film “Kju Ju odlazi u kvart” 1992. i za film “Niko više” iz 1999. godine. Đa je vodeći reditelj “Šeste generacije”. Komentarišući zlatnog lava, režiser “Mrtve prirode” je rekao:

- Ova nagrada predstavlja međunarodnu potvrdu mladim kineskim rediteljima, i ono što me čini najsrećnijim jeste poštovanje koje su zapadne kolege pokazale prema Kinezima o kojima se govori o filmu. Verujem da će publika u drugim zemljama isto tako zavoleti ovaj film jer on realno portretiše obične i jednostavne ljude. Veoma je blizak publici u Kini.

Karakterna studija o hrani

Don Henderson zadužen za marketing u Mickey's lancu restorana brze hrane ima problem. Zaraženo meso se našlo u zamrznutom najprodavanijem hamburgeru njegove kompanije. Da bi otkrio zašto, moraće da pođe na putovanje na tamnu stranu najpopularnijeg američkog obroka.

Napuštajući udobne prostorije kompanije u Južnoj Kaliforniji i odlazeći u klanice pune imigranata i kreate farme, Don otkriva "Naciju brze hrane", potrošača koji ne shvataju da njih troši industrija sa beskrajnim apetitom za sveže meso.

"Nacija brze hrane" je karakterna studija smeštena u industriju brze hrane, zasnovana na materijalu iz istoimene knjige autora Erika Šlosera. Film je režirao Ričard Linklejtjer, a scenario potpisuju Erik Šloser i Linklejtjer.

Glumačka ekipa je impresivna i čine je: Patriša Arket, Bobi Kanavale, Luis Guzman, Itan Houk, Ešli Džonson, Greg Kinir, Kris Kristoferson, Avril Lavinj, Esai Morales, Katalina Sandino Moreno, Lu Tejlror Puči, Ana Klaudija Talankon i Vilmer Valderama.

Još 1979, kada je producent Džeremi Tomas snimao film "Velika rokenrol prevara" o poznatom britanskom pank rok bendu the Sex Pistols, nije ni pretpostavljao da će to iskustvo proizvesti odnos koji će trajati decenijama i konačno dovesti do filmske verzije knjige Fast Food Nation 2005. godine.

- Tada sam se sprijateljio sa Malkolmom Meklarenom. Jednog dana je Malkolm došao i rekao da ima jednu neverovatnu knjigu koju bi trebalo da pročitam. Mislio je da bi iz nje mogao nastati sjajan film, objašnjava Tomas. Nas dvojica smo knjigu videli kao igrani film, a ne kao dokumentarac, objašnjava Tomas.

Kada su se Tomas i Šloser upoznali, pisac je već poznao režisera Ričarda Linklejtera i sa njim je razmatrao različite ideje za filmsku adaptaciju knjige.

- Pročitao sam i neke druge njegove naslove i shvatio da mi se uvek dopadao kao pisac. Mislim da je i on imao sličan utisak o nekim mojim filmovima. Tako smo počeli da razgovaramo i ubrzo započeli saradnju, kaže Linklejtjer.

- Došli smo do zaključka da ne želimo da film bude dokumentarac, već studija karaktera života iza činjenica i cifara u vezi sa brzom hranom. U svakom slučaju, mene više zanima fikcija nego dokumentaristika. Volim da radim sa glumcima, kaže režiser.

- Džeremi Tomas je sve pokrenuo. On je bio čovek koji je pomislio: "Ovde se krije film". Sjajno je raditi sa takvim producentom. Kada vidite natpis "A Jeremy Thomas Production" na ekranu, znate da će to verovatno biti nešto drugačije, kaže Linklejtjer.

Od police do ekrana: Knjiga koja otvara oči

Posle objavljivanja 2001. godine, knjiga "Fast Food Nation" je postala hit na listama bestselera, ali i totem kontrakulture i obavezno štivo među studentima.

-Knjigu je pročitao više ljudi nego što bih mogao da zamislim u svojim najmegalomanskijim i najegocentričnijim trenucima, priznaje Šloser.

Glumac Itan Hok smatra da je fascinantno videti kako te korporacije rade, kako se kontroliše novac, i kako to utiče na živote i zdravlje ljudi.

Kolumbijska glumica Katalina Sandino Moreno je pročitala knjigu pošto je pročitala scenario i priznaje da nije znala ništa o industriji brze hrane u Americi, tako da joj je knjiga otvorila oči.

Knjiga je imala veliki uticaj na stil života Bobija Kanavalea godinama pre nego što je čuo priču o filmskoj verziji. On je pročitao knjigu čim se pojavila i promenila mu je život. Ono što smo mi uzeli od čitanja knjige je da nije loše znati odakle nam stiže hrana, kaže Tomas.

MARIJA ANTOANETA: Samo večeras u Beogradu

Mariju antoanetu glumi Kirsten Danst, koja je već saradivala sa Sofijom Kopolom u filmu «Virgin suicides», a Luja XVI Džejson Švarcman, inače sin Talije Šajr i sofijin brat od tetke. U ostalim ulogam pojavljuju se i Rip torn, Marijen Fejtful, Džudi Dejvis, Azia Arđento, Stiv Kugan, Rouz Brn, a uloge su bile nuđene i Alen Delonu, Ketrin Ziti Džons i Anđelini Žoli.

UZVIŠENA MLADOST: Izgubljeni u prošlosti

Lisabona

Radnika sa zelenortskih ostrva, Venturu, koji je tri i po decenije proveo živeo u siromašnom i propalom predgrađu Lisabona, napušta žena. To je trenutak od kada počinje njegova sasvim drugačiji deo života u kome se on uglavnom, usamljen i melahnoličan, oseća potpuno izgubljeno, posebno kada biva primoran da se iz starog kraja u kome je proveo toliko vremena, preseli u njemu strani novoizgrađeni stambeni kompleks. Sve jednako izgubljene duše koje bi upoznavao Ventura je počeo da smatra svojom decom...

Režiser o filmu i njegovim lokacijama

– Ventura, koji je junak mog novog filma je bio prolaznik u mom prethodnom filmu „Kosti”, koji sam snimao u četvrti Fontainas, u severozapadnom Lisabonu. Te četvrti više nema, razrušena je, a njeni stanovnici su preseljeni u nove stambene komplekse na drugom kraju grada. Isprva mi se učinilo da se s Venturom ne može uspostaviti kontakt. Vanda, koja igra njegovu suprugu, delovala je pristupačnije. On je bio jedan od najusamljenijih, najmarginalnijih otpadnika u kraju. Potpuno povučen u sebe. Bez budućnosti i sudbine. Uvek se muvao svuda naokolo. Pokazivao je jedno isto lice koje se meni mnogo dopalo – lice ludaka! S njim sam postepeno uspostavljao kontakt. Bilo mi je značajno da otkrijem njegove ideje, tajne, priču. Malo po malo, priča se uobličila, a u njoj se iskristalisala ideja o Venturinoj deci, njegovim sinovima. Tu „decu” u filmu igraju ljudi iz četvrti u kojoj sam ranije snimao ili sam angažovao svoje prijatelje. Svako od njih je sa sobom doneo sopstveni scenario. Svoje lične priče koje su sve bile malo problematične. Ali, radili smo na njima i one su posle pripreme, vežbi i konsultacija na kraju evoluirale u nešto sasvim drugo. Uspeo sam da im nametnem radnu disciplinu i nisu se bunili. Nismo baš bili sigurni u kome pravcu idemo i zato smo potrošili mnogo vremena. Sve je dolazilo na svoje mesto, ali izuzetno sporo. Nismo imali uobičajena filmska sredstva, osvetljenje, kablove, generatore, šminku, catering. Nije bilo potrebe za njima. Snimali smo na lokacijama na kojima nije bilo struje i morali smo da se snalazimo kako bi nekako povećali postojeće svetlo. Snimao sam sa digitalnom kamerom, DAT rekorderom, s par mikrofona i tronožnih postolja. To je bilo sve. Snimili smo tristadvadeset sati na DV-kasetama. Snimanje je trajalo godinu i po dana, šest dana nedeljno, po čitav dan. Ponekad bi neku scenu ponavljali i po trideset puta.

Imao sam potrebu da ispričam priču o čoveku koji je, nalik meni, ostao u prošlosti. Koji je pre svega veran sebi i drugima iako živi u svetu neverstva i laži. On, kao i mi, ne očekuje mnogo od sadašnjosti i to je sasvim u redu. Prošlost ne predstavlja promenu ili bar ne želju za promenom. Nema menjanja kursa. A moj kurs je iskrenost prema samom sebi. Bio sam veoma srećan da upoznam nekoga ko misli i oseća na isti način.

Press službu FEST-a posetila je juče glumica Sibel Kekili, na opšte oduševljenje muške ekipe. Raspoloženi momci (Vuk, Andrej i Đorđe) nisu propustili priliku da ovekoveče taj trenutak. Prenosimo samo deo atmosfere sa jučerašnjeg *photo sessiona*. Svi ostali detalji sa ovog susreta, ostaće tajna...

Independent Spirit Awards na FEST-u

U subotu uveče u Los Angelesu, dodeljene su Independent spirit awards (Nezavisni duh), koje imaju nezvanični naziv nezavisni Oskar i dodeljuje se dan pre dodele Oskara. Veliki broj filmova koji će biti prikazani na FEST-u, kao i jedan koji je već prikazan našli su se među dobitnicima:

Mala Mis Sanšajn- Najbolji film, Najbolja režija/ Džonatan Dejton, Valeri Faris, Epizodna muška uloga Alan Arkin, Najbolji debitantski scenario Majkl Arndt. Za najbolji dokumentarni film proglašen je Put za Gvantanamo, Majkla Vinterbotoma i Meta Vajtkrosa, dok je nagrada za Najbolji strani film pripala nemačkom ostvarenju Život drugih.

RASPORED NOVINARSKIH PROJEKCIJA U MALOJ SALI SAVA CENTRA:

- 10.00 UHVATI VATRU, SAD/VB/Fr (101)
- 14.00 ZAKLETVA, Kina/Jp/HK (102)
- 16.00 DA BI DOSPEO U RAJ, PRVO UMRII/Nem/Rus (9)
- 18.00 GOJINE UTVARE, Spa (117)
- 20.00 GOSPOĐICE, Nem/BIH (81)
- 22.00 PARIZ S LJUBAVLJU, Fra (116)

Da li si kadar za fest?

Da li si kadar za fest?

